

بیماری دیستمپر سگ

دیستمپر چیست؟

بیماری دیستمپر سگ یا Canine distemper virus یک بیماری ویروسی است که عمدتاً بر ریه، روده و سیستم عصبی سگ تأثیر میگذارد. این بیماری بعد از هاری دومین بیماری کشنده ویروسی در سگها است. ویروس به صورت مسری و در اثر تماس مستقیم و نزدیک از سگی به سگ دیگر انتقال پیدا میکند. ویروس دیستمپر به راحتی توسط ضد عفونی کننده‌ها معمولی در محیط از بین میرود. این ویروس در گرمای محیط در عرض چند دقیقه کشته شده اما میتواند در دمای نزدیک به یخ زدگی تا هفته‌ها دوام بیاورد.

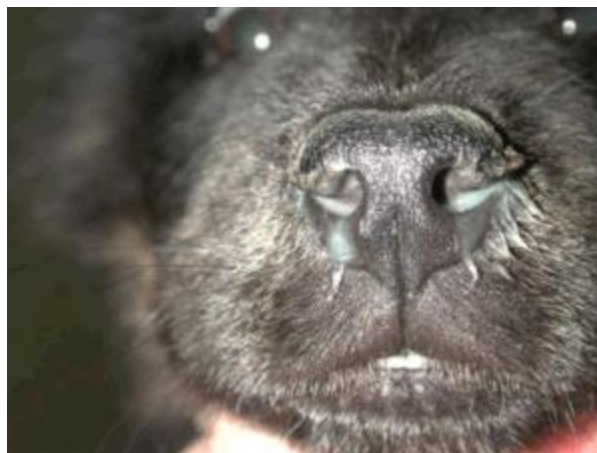
علائم دیستمپر در سگ چیست؟

سگهای جوان ۶-۲ ماهه واکسن نشده بیشتر در معرض ابتلا به دیستمپر هستند. ویروس از طریق ترشحات بینی سگ مریض پخش شده سپس به بینی سگ سالم رفته، در آنجا رشد پیدا کرده و در تمام بدن پخش میشود. یک هفته بعد از الوده شدن سگ تب میکند که صاحبش می‌تواند متوجه آن نشود. دو هفته بعد از الوده شدن ویروس باعث تخریب شدید سلولهای بینی، چشم، ریه و روده‌ها میشود. این بافتهای صدمه دیده محل مناسبی برای رشد باکتریها و ایجاد عفونتهای ثانویه باکتریایی می‌شوند.

این الودگی ترکیبی (ویروس + باکتری) باعث از بین رفتن اشتها، تب، بینی پوشیده از ترشح، ریزش ترشحات غلیظ از چشمها، ذات الریه و اسهال می‌گردند. همچنین ویروس به بالشتکهای کف پاهای حیوان حمله کرده و باعث پوسته پوسته و ضخیم شدن آنها میشود.

ویروس میتواند به سیستم ایمنی بدن آسیب رسانده و موجب ضعیف شدن دفاع بدن در برابر دیگر عفونتها (عفونت های ثانویه) شود.

اگر بخش باکتریایی بیماری با آنتی بیوتیک کنترل شوند سگ برای ۲-۳ هفته بهبود میابد اما علائم مربوط به اختلالات عصبی میتواند بعداً دیده شود حدود نیمی از سگهایی که به دیستمپر مبتلا میشوند علائم بیماری عصبی از خود نشان خواهند داد. ویروس دیستمپر سگها جذب بافتهای عصبی شده و در آنجا به خوبی رشد می‌یابند. صدماتی که در مغز و نخاع در اثر فعالیت ویروس ایجاد میشود باعث ایجاد تشنجهای صرع مانند و تشنجهای موضعی (مثل پرش عضلات) میگردد. صدمه به نخاع می‌تواند باعث ضعف و فلجی سگ گردد. بیشتر سگهایی که به نوع عصبی بیماری دیستمپر دچار میشوند میمیرند یا به روش انسانی توسط تزریق مقادیر زیاد بعضی داروهای بیهوشی کشته (مرگ اسان) میشوند.

چه آزمایشاتی برای تشخیص دیستمپر لازمند:

تشخیص قطعی دیستمپر در سگها تا وقتی که علائم معمول این بیماری (مثل ترشحات چشم یا ذات الریه) دیده نشوند معمولا سخت است. ۱۴ روز بعد از الوده شدن جداسازی و تشخیص ویروس در بافتها ی الوده سخت خواهد بود. در ایران از کیت های ایمنوکروماتوگرافی سریع (همانند تست حاملگی خانمها با ادرار) که با استفاده از ترشحات چشم و بینی نتیجه را اعلام میکنند. اگر دو خط نوار کیت قرمز شد نشان دهنده مثبت بودن آزمایش است و نشان میدهد که سگ به ویروس الوده شده اما اگر یک خط قرمز بر روی نوار روشن شود منفی بودن آزمایش تفسیر میشود.

افزایش عیار پادزهر ضد دیستمپر در بدن سگهای واکسینه نشده میتوان شك ما را به این بیماری معطوف نماید. تشخیص دیستمپر در سگهایی که علائم عصبی از خود نشان میدهند بدون اینکه علائم معمول دیستمپر را داشته باشند نیز دشوار است.

چه درمانی برای دیستمپر وجود دارد:

در حال حاضر هیچ درمانی بر ضد ویروس دیستمپر وجود ندارد بنابراین این درمان تنها محدود به آنتی بیوتیک ها برای کنترل عفونتهای باکتریایی است.

درمان با آنتی بیوتیک ها باعث بهبود بسیاری از علائم بیماری شده اما از ورود و صدمه زدن ویروس به بافت عصبی در مغز و نخاع جلوگیری نمی کنند. مراقبت از سگ های مبتلا به دیستمپر مثل دادن غذاهای باکیفیت و خوشمزه و فراهم نمودن يك محیط بدون استرس برای بهبود حال عمومی و اشتهاى حيوان بسیار مفید خواهد بود.

پیشگیری از دیستمپر سگ:

به خاطر اینکه درمان محدود است پیشنهاد میشود از روشهای پیشگیری توسط واکسن استفاده شود. واکسنهای دیستمپر می بایست وقتی توله از شیر گرفته شد شروع شوند. اگر مادر واکسینه شده بود یا از بیماری دیستمپر بهبود یافته بود میتواند پادزهر دیستمپر را از طریق شیریه توله ها انتقال دهد. اما این پادزهر تنها تا چند هفته میتواند در توله را از گزند بیماری دور نگاه دارد. میزان پادزهر محافظتی که مادر به توله انتقال میدهد بستگی به میزان موجود پادزهر بدن مادر دارد. این پادزهرها با اینکه باعث حفاظت توله از بیماری دیستمپر میگردند اما می توانند باعث ایجاد تداخل در عملکرد واکسن نیز بشوند. تا وقتی که پادزهر مادری در بدن توله وجود داشته باشد واکسیناسیون با موفقیت نمیتواند در توله ایجاد محافظت کند.

در سن ۶ هفتگی نیمی از توله ها ی به دنیا آمده دیگر پادزهر مادری کافی برای تداخل با واکسیناسیون را ندارند. وقتی توله رشد پیدا کرد کم کم پادزهر حفاظتی که از مادر به توله انتقال می یابد، از بین میرود تا جاییکه در سن ۱۲ هفتگی ۹۵ درصد توله ها در معرض مبتلا شدن به دیستمپر قرار میگیرند. از نظر اقتصادی تعیین میزان پادزهر مادری در بدن توله مقرون به صرفه نیست بنابراین واکسیناسیون در برابر دیستمپر میبایست سریعا بعد از شیر گرفتن توله در سن ۶-۷ هفتگی شروع و پس از آن هر ۲-۳ هفته یکبار تا سن ۱۴ هفتگی ادامه پیدا کند. توله می بایست تا وقتی که واکسیناسیون کامل نشده از دیگر سگها جدا نگاه داشته شوند. برنامه واکسیناسیون پیشنهادی برای حفاظت توله ها از این بیماری کشنده بسیار موثر است.

<http://vet.mihanblog.com>